

29. fejezet - Az üzenet

A

bált követő héten Ginny és Harry igyekeztek minél több időt együtt tölteni anélkül, hogy nagydobra verték volna egymás iránti érzelmeiket. A közös tanulás, és kutatás a könyvtárban, melyből Ginny is bizonyos mértékig kivette a részét, jó alkalmat biztosított erre. Leginkább mégis a takarodó után, a festmények nélküli titkos folyosókban váltott néhány lopott csókot várták, és ezek tették boldoggá napjaikat.

Hermione egyik este, ünnepélyes arccal lépett be a klubhelyiségbe, visszatérve az utóbbi időben szokásává vált, késő esti könyvtárlátogatásainak egyikéről. A fiúk, félbehagyták a házi dolgozatok írását, és várakozásteljesen mellé telepedtek.

- Végre sikerült áttanulmányoznom a könyvet, amit Pitonnál találtunk - mondta, kezében a kis, sima, fekete borítójú könyvecskével, amin a következő felirat állt:

„Tárgyak eltüntetése - avagy mégsem?”

- Neked nem szokott ilyesmi ennyi ideig tartani - vetette a szemére Ron.

- Ron Weasley, ha belenéztél volna egyszer is, láthatad volna, hogy legalább a felét különleges, még számomra is teljesen ismeretlen rúnákkal írták. - A lány duzzogva lobogtatta a könyvet a fiú orra előtt, miközben folytatta. - Feltehetően azért játak el így, hogy ne kerülhessen illetéktelen kezekbe egy ilyen veszedelmes varázslat leírása.

- Előtted azonban, szerencsére nincsen akadály - vigyorodott el Ron zavartan, megpróbálva helyrehozni előbbi ostoba megnyilvánulását.

- Rájöttél már, hogy működik? - kérdezte Harry.

- Nem hinném, hogy használnunk kellene egy ennyire tiltott, és veszélyes varázslatot. Inkább arra koncentráltam, hogy van-e bármilyen módja annak, hogy egy már eltüntetett tárgyat, vagy élőlényt visszahozunk a létrehozott varázstérből.

- Igazad van. Ha Voldemort ezzel a módszerrel rejtett el egy horcruxot, talán a nyomára akadhatunk.

- A varázslat visszafordításának két feltétele van. Pontosán azon a helyen kell tartózkodni, ahol a varázslatot végrehajtották, illetve annak legalább tíz méter sugarú körzetében. A művelet a valós tér egy meghatározott pontjának láthatatlan, és érzékelhetetlen formában történő meghajlításán alapul. A létrehozott görbület által alkotott térben helyeződik el ezután a kívánt tárgy, vagy személy. Azt még a legnagyobb tudású varázslóknak nem sikerült meghatározni, hogy egy meglévő párhuzamos dimenziót használnak ilyenkor, vagy teljesen újat hoznak létre.

A fiúk odaadóan hallgatták Hermione szavait, és megpróbálták felfogni azok értelmét.

- Nem kímélnél meg inkább a tudományos részletektől? - szólt közbe Ron, aki még valahol a felénél elveszítette a fonalat.

- A második feltétel az, hogy ismerni kell a konkrét tárgyat, amit elő akarunk hívni. Fel kell idézni a képét a visszahozó varázslat végrehajtásakor.

- Akkor minden hiába! - legyintett lemondóan Ron. - Így sosem találjuk meg!

- Szerintem nem annyira nehéz, mint gondoljátok - ellenkezett Hermione.

A két fiú értetlenül bámult rá, míg Harry végre kapizsgálni kezdte a dolgot.

- Talán igazad van! Ha a Vörös Báró törtéteiből indulunk ki, a hely a Szükség Szobája kell, hogy legyen, tehát az egyik kritérium máris megvan.

- Csakhogy mit kiderült, az elvarázsolt szoba feltérképezhetetlen - vetette közbe Ron. - Lehet, hogy nem fog működni.

- Ha eltüntetni sikerült ott, akkor előhívni is bizonyára lehet - vetette közbe a lány.

- Ez igaz, ráadásul nekünk nem akármelyik arca kell a szobának, hanem az, ahol elrejtett valaki valamit - morfondírozott hangosan Harry. - Én már többször is jártam ott. - Amikor elrejtettem a Félvér Herceg könyvét, és amikor érte mentem, pontosan ugyanúgy festett a hely. Rengeteg holmi van ott, amit valószínűleg hosszú évek alatt dugtak el az iskola diákjai, és ha jól sejtem, még Trelawney is ott rejtegeti zugiváshoz a Cherryt.

- Szóval innen vannak a jó bájital eredményeid! Nem csoda, hogy nem merted elárulni, amikor tudod, hogy nem tartom becsületesnek, hogy abból a könyvből dolgozol!

Hermione megrovó tekintete szinte felnyársalta a fiút.

- Ha nem lett volna a birtokomban, és nem tudom, hogy támaszkodhatom a benne összefoglalt tudásra, sosem lett volna önbizalmam és bátorságom, hogy nekifogjak egy annyira bonyolult varázsfözetnek, amivel végül életet mentettem - mondta csendesen Harry.

- A Szükség Szobája jó ötletnek tűnik, de még mindig nem tudjuk mi az, amit keresünk - terelte másra a szót Ron, hogy véget vessen a vitának.

- Az már fél siker, hogyha a hely megvan - jelentette ki Harry. - Ezután kizárólag a tárgyra kell koncentrálni.

- Csakhogy ezzel szintén kudarcot vallottunk. A Roxfortban egyetlen nyomot sem találtunk! - ellenkezett Ron.

- Hétvégén elmehetnénk, és kutathatnánk a Mágiaügyi Minisztérium könyvtárában. Ha ott sem találunk semmit, azt javaslom, hogy keressük fel a British Múzeumot is, és ott folytassuk a keresést. Talán a muglik birtokában van, és nekik sejtelmük sincs róla.

- Lehet benne valami, hiszen Voldemort a muglik között nőtt fel. Kérek kimenőt hétvégére McGalagony professzortól.

***

Harry másnap vacsora előtt felkereste az igazgatónőt az irodájában. A máskor oly határozott tanárnő fáradtan üldögélt a faragásokkal díszített íróasztal mögött. Úgy tűnt, igencsak megviseli a minisztériumi vendégek gyakori látogatása.

- Jó estét, Tanárnő! - köszöntötte Harry.

- Önnek is, Potter! Mi járatban van?

Harry felkereste tekintetével Albus Dumbledore portróját, mielőtt válaszolt. Az idős mágus éber tekintettel figyelte őt festményének aranyozott keretéből.

- Hétvégére eltávozást szeretnék kérni, ezúttal a barátaimmal együtt. A Mágiaügyi Minisztérium Könyvtárát szeretnénk felkeresni.

- Remélem, tisztában van vele, hogy önnek most nem biztonságos ott megjelenie. A minisztérium negatív álláspontja semmit nem változott. - Az igazgatónő arca megfeszült az elfojtott ingerültségtől. - Nem volt könnyű, de sikerült elérnem, hogy az utóbbi időben nálunk megforduló vendégek semmilyen ürüggyel ne avatkozhassanak be az ön tanulóiba.

- Ha elváltoztatott külsővel mennék, talán nem lenne feltűnő...

- Mivel a pálcáját regisztrálják, a személyazonossága is könnyen beazonosítható. Nem javaslom, hogy a társaival menjen.

- Meggondolom, amit tanácsolt, Tanárnő - felelte Harry nem túl lelkesen, majd a festmény felé nézett. - Beszélhetnék néhány szót Dumbledore professzor úr portréjával?

- Csak tessék! Későre jár. Jobb lesz, ha én most lepihenek. Jó éjszakát, Potter!

- Önnek is tanárnő!

Az ajtó csukódása után, Harry a festményhez lépett.

- Ne is kérdezd, fiam. Igaza van Minervának - kezdte az igazgató, miután üdvözölte a fiút. - A minisztérium ellened hangolta az embereket, és nem tudhatod valamelyikük nem Voldemortnak tesz-e jelentést. Ahogy hallom, egyre nő a befolyása minden szinten. Nagyon óvatosnak kell lenned!

- Sok minden történt az elmúlt hetekben, amiről szeretnék beszámolni önnek.

- Például a sárkánytojás héj begyűjtésére gondolsz?

- Többek között - sütötte le a szemét Harry. - Egy bizonyos rendtag, aki nagyon veszélyes munkát végzett, áruháza áldozata lett. - Úgy gondolta jobb, ha itt sem említ neveket. - Egy volt Roxfortos diák csapdába csalta, és elárulta őt Voldemortnak, aki a legerősebb halálalfóit mind ráuszította. Majdnem az életébe került.

- Minerva említette a titokzatos támadást. Tehát ő volt a célpont. Mi történt vele? - A volt igazgató arca mélyszégyenű aggodalmat tükrözött.

- Ugyanolyan sérüléseket szenvedett minden végtagján, mint Mr. Weasley, amikor Nagini megmarta. Csakhogy őt még rengeteg átok is érte, és óriási volt a vérvesztése. Haldoklott, amikor az ön bátyja a gondjaiba vette. Szerencsére az óvintézkedések ellenére egyik látogatásom alkalmával véletlenül megtaláltam, és rögtön felismertem a jellegzetes harapásokat. Két hétbe telt, de sikerült kinyomozni egy lehetséges orvosság receptjét, és elkészíteni a gyógyírt.

- Ezek szerint él? - csillantak fel a varázsló fátyolossá vált szemei.

- Igen. Bár nagyon nehezen viseli, hogy éppen én készítettem el számára a gyógyító főzetet - fintorgott Harry.

- Szóval beszéltetek is - nézett rá merőn Albus Dumbledore.

- Igen. Sosem hittem volna, de végül sikerült meggyőznie az ön iránti hűségéről. Most már tudom, hogy nem véletlenül bízott meg benne ennyire ön és a testvére. Azt azonban, hogy mi volt a sok évvel ezelőtt tett Megszeghetetlen Eskü tárgya, persze nem kötötte az orromra.

- Mindennek eljön az ideje, Harry. Nem szabad őt sűrgtetned. A bizalom nem egykönnyen érdemelhető ki, és úgy emlékszem, nektek voltak ezzel problémáitok a múltban. - A Piton professzor merengőjébe történt bepillantás emlékére Harry elvörösödött a haja tövéig, de az igazgató úgy tűnt nem vesz róla tudomást. - Mi történt még?

- Megmutattam neki a két medált, és mindkettőt felismerte. - Harry mélyet sóhajtott, lehajtotta a fejét, és keserűen öklöbe szorította a kezét. - Ő és Regulus Black pusztították el annak idején a Mardekár medáljába rejtett lélekdarabot! Ha nem lett volna annyira bizalmatlan, és elárulta volna mindezt önnek, akkor nem kellett volna meginni azt a mérget, amit ráadásul pont ő készített el! Éveket nyertünk volna, és rengeteg ember életét nem oltották volna ki Voldemort parancsára.

- Talán így lett volna, talán másképpen. Sosem fogjuk megtudni, tehát nem érdemes ezen keseregned. Neki sejtelmé sem volt róla, min dolgozom. - Albus Dumbledore maga elé meredt néhány pillanatig. - Felajánlotta a segítségét?

- Akár így is mondhatjuk. Már most is segített valamennyit. - Harry toroka összeszorult az emlék hatására. - Bevitt magával a szülei hajdani házába. - Mélyet sóhajtott és elővette a magával hozott apró ezüst pohárkát. - Megtaláltuk Hugarbug ereklyéjét. Az rögtön kiderült, hogy soha nem lett belőle horcrux, hanem Voldemort valószínűleg éppen az én halálom árán kívánt belőle Voldemort egyet létrehozni. Mit csináljak most ezekkel?

- Mardekár Malazár és Hugarbug Helga ereklyéje itt lesz a legjobb helyen Griffendél Godrik kardja mellett. Tedd csak le őket Minerva asztalára. Majd elmondok neki annyit, amennyit feltétlenül tudnia kell.

Harry megtette, amire az igazgató kérte, aztán újra felé fordult.

- Ezek szerint három horcrux megsemmisült. Az utolsó lélekdarab most is őt élteni, a testében van. Az egyik Naginit szállta meg. Tehát két tárgyat keresünk még, amikről semmit sem tudunk.

- Van valami elképzelésed, hogyan folytassátok a keresést?

- Az egyikről úgy sejtjük, hogy a Szükség Szobájában van elrejtve, de tudnunk kéne mi az, ahhoz hogy megtalálhassuk. Hermione javaslatára a Mágiaügyi Minisztérium Könyvtárában folytatjuk a kutatást, és ha ott sem lelünk nyomra, a British Múzeumban folytatjuk, hátha a muglik birtokába került valahogy. Pi... az illető is azt mondta, hogy utánanézz néhány dolognak, azután jelentkezik.

- Miként fogtok egymással kommunikálni?

- Megtanította, hogyan üzenhetek patrónus segítségével. Igaz, aztán rögtön meg is tiltotta, hogy használjam, vagy megtanítsam a barátainknak. Pedig a Rend tagjai is így üzennek egymásnak.

- Harry, ha valaki veszélyes feladatra vállalkozik, esetleg éppen Százfülé-főzet hatása alatt másnak adja ki magát, hogy információt szerezzen, könnyen leleplezheti mások előtt egy rosszkor megjelenő patrónus.

- Most már értem. - Harry elszégyellte magát, amiért ismét meggondolatlanul ítélkezett Piton döntéséről. - A szavamat vette, hogy nem fedem fel a kiletét még a barátaim előtt sem. Nem bízuk bennük.

- Ne hibáztasd őt. Soha nem bízhatott senkiben, mindig egyedül dolgozott. Neki sem könnyű, hiszen ezelőtt sosem volt ennyire másokra utalva.

Az idős férfi hófehér szakállát simogatva nézte Harryt néhány pillanatig.

- Szeretném, ha nem mennél a Minisztérium közelébe, és a barátaid is jól teszik, ha fokozott óvatossággal járnak el. Ne tűnjön fel senkinek, mit keresnek!

- Akkor én nem is segíthetek ebben? - Harry nagyon csalódott volt.

- Várd meg, amíg a patrónus nem jelentkezik. Akkor lesz elég tennivalód, hidd el!

Harry kissé lehangoltan búcsúzott el, és felballagott a Griffendél toronyba.

Ron és Hermione nyomban köré sereglettek, és hármásban egy félreeső zugba húzódtak, hogy kifaggassák Harryt a történetéről. Mindketten arról gyözködtek a fiút, hogy fogadja meg a tanácsokat, és maradjon távol a Minisztériumtól.

***

Lefekvés előtt Harry ismét elvégezte szokásos meditációs gyakorlatait, hogy a lehető legjobban elcsitítsa és lezárja elméjét. Remélte, hogy nem térnek vissza mostanában megrikkult rémálmai, és Voldemort továbbra sem igyekszik kapcsolatba lépni vele az álmain keresztül. Az utóbbi időben valamivel jobban aludt, és egyre kevesebb időt vett igénybe az esti ellazulás.

Ezen az éjjelen, hosszú idő óta először ismét felriadt. Nem emlékezett semmilyen álmra, ám amikor megrázta a fejét, hogy kissé magához térjen, és felült, az ágy függönyén túlról fehér fénnyel derengett felé. Párnája alól előhúzta varázspálcáját, és lassan félrehúzta a lágy anyagot. Egy ragyogó fehér holló nézett rá figyelmesen. A szemébe nézve nyomban meghallotta a fejében a már jól ismert hangot:

- „Péntek este, záróra előtt legyél a Szárnyas Vadkanban. Álcázd magad, és ne kelts feltűnést! Az általad már látott alakban leszek.”

A patrónus könnyedén szárnyra kapott, majd elenyészett a sötétben.

Harry visszaroskadt az ágyára, és végiggondolta, amit hallott. Dumbledore-nak ismét igaza volt. Ezek szerint nem fog unatkozni, amíg társai a könyvtárat bújják majd.

***

Péntek délután Harry Ginny társaságában félrevonult az esti lopott csókok idején használt egyik mellékfolyosóba. Két barátjával már napközben megosztotta az éjszakai eseményeket, most Ginnyt is be kívánta avatni néhány részletbe. Mélyen a lány szemébe nézett, és kezébe adott egy kis rongyba tekert csomagot.

- Ma este újra el kell mennem, és lehet, hogy csak vasárnap térek vissza. Nem akarom, hogy aggódjatok miattam, ezért neked adom az egyik ikertükröt. A párját magammal viszem. Ne keress rajta keresztül, mert nem biztos, hogy bármikor tudom fogadni a hívást. Bízz bennem. Én fogok jelentkezni, amint megtehetem.

Ginny könnyes szemel magához ölelte, és nyakába fúrta az arcát.

- Légy nagyon óvatos! Nem tudnám elviselni, ha valami bajod esne.

- Vigyázok magamra, hogy visszatérhessek hozzád.

Valamivel később Harry visszatért a fiúk hálójába, és nekilátott, hogy felkészüljön a rejtélyes kirándulásra.